

gjeringen har ikke troet, at det, da vi indgik med vort Andragende, var vort rigtige ramme Alvor, at denne Sag skulde faae sin Afgjorelse, men nu ville vi paa en positiv og bestemt Maade lægge det for Dagen, og den eneste positive og den simple Maade at lægge dette for Dagen paa, det er at votere dette Lovforslag. Naar saa den ærede Minister siger: men Enhver, som har seet politiske Bevægelser, navnlig saadanne, som knytte sig til vigtige Sagers Afgjorelse, maa vide, at der skal Tid til, og at Seiren ikke er vunden, fordi man skrider til den første Storm, saa kan Ingen i højere Grad end jeg erkende Sandheden og Rigtigheden deraf; jeg har holdt denne Sag tilbage, jeg har været med at drage den frem, jeg har gjort mig al den Umage, jeg kunde, for at denne Sag ikke skulde komme og kaste Forstyrrelse ind i hele vor politiske Stilling iøvrigt, jeg skal gjøre det fremdeles og jeg skal gjøre det i den Grad, at dersom Ministeriet vilde sige: der er mange vigtige Ting for hele Statens Tilværelse og Udvikling, som vi skulle bringe istand; vi maae derfor et Aar endnu have Fred for denne Sag, thi ellers kunne vi ikke udrette, hvad vi skulle, da skulde jeg være den Første til at sige: lad os betragte det som en Dverenskønst, lad os prøve, om det virkelig forholder sig saa, lad os troe, hvad der bydes os, indtil vi faae et haandgribeligt Beviis for, at det er Sæbe paa en måt de cocagne. Jeg troer, at Alt, hvad der er passeret i denne Sag, Alt hvad der er blevet gjort saavel fra Ministeriets som fra forskjellige Medlemmers Side, netop bør bringe os til saa hurtigt som muligt at bringe denne Sag over i det andet Thing. Vi behøve ingen lang Raadslagning derom, vi behøve intet Udvalg, vi have været i Udvalg saa at sige Nat og Dag, vi have slæbt, vi have arbejdet, vi have spundet Traade til at holde med og knyttet dem igjen, hvor de vare bristede, vi have rakt Haanden til Enhver, der vilde give os en eneste Stave for at bringe os et Skridt fremad, det kan altsaa ikke længere nytte: at forsøge derpaa. Lad os uden Udvalg og med saa lidt Debattering som muligt sende Forslaget til det andet Thing, for at det ikke skal føle sig trykket af den korte Tid, der ellers vilde være tilbage; det skal ikke have Leilighed til at drukne

Sagen i et Udvalg, uden at man kan sige, at den er kommen i Udvalg for at blive druknet. Det skal have al mulig Frihed, vi skulle lære det at kende saavel i dets Hæelhed som i dets enkelte Personligheder. Derved blive vi rigtig nok ikke istand til at forandre Forholdet, men først naar hele den omgivende Verden bliver rigtig bekendt med Forsamlingens og dens enkelte Personers sande Stilling, vil den offentlige Mening i saa Henseende kunne komme frem og gjøre sig gjældende. Ethvert Haab om, at denne Sag skal kunne blive afgjort som en Slags privat Sag imellem to Parter, de mindre Landeindomsbestidere paa den ene Side og de større paa den anden, er et fuldkomment forsængeligt Haab. Det forekommer mig, som om den ærede Minister, der talte sidst, sagde Noget af den Art, men det troer jeg beroer paa en dyb Misforstaaelse. Han sagde meget rigtigt omtrent saaledes, at paa begge Sider reiste Interesserne og Sabbanen sig mod hinanden; han sagde: kan man fortaenke de Godeleere, som i en lang Række af Aar paa den mildeste Maade have haandhævet Fæstelovgivningen, i; at de holde paa Fæstevæsenet? Han sagde, kan man nægte, at der blandt de mindre Eiendomsbestidere har været mange, som ikke greb til, og som nu fortryde, at de ikke have gjort det? Jo sandere begge Dele ere, desto større vil Feilen være hos dem, som troe, at der mellem to Parter, som paa den Maade staae mod hinanden, vil kunne finde en fredelig Afgjorelse Sted. Men hvor skal den da komme fra? hvor kommer Afgjorelsen fra i alle den Slags Sager? den kommer fra Regjeringen; det er netop Regjeringen, der maa tage den i sin Haand. Tiden er Gæt, Spørgsmaal og Reglen et Andet. Der vil ikke kunne tænkes nogen Dverenskønst uden ved Regjeringens Medvirkning, og det af den simple Grund, at her ikke staaer to Parter imod hinanden i den almindelige Betydning af Ordet. Vi kunne ikke taale og vor Forsatning heller ikke, at de, der ere interesserede i denne Sag, constituere sig som to Parter, der indbyrdes mellem sig selv afgjøre, hvorledes Banskelligheden ved en Lovgivning skal løses. Naar Ministeren har stillet den Mildhed op, der er tilstede, saa siger jeg, at det ikke er det,